

ОГОРОДНІЙЧУК Сергій,
здобувач вищої освіти,
Житомирський державний
університет імені Івана Франка
м. Житомир, Україна

ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У ВІЙСЬКОВІЙ СФЕРІ

Формування державної політики у військовій сфері є складним процесом, що включає в себе розробку стратегій, прийняття рішень та впровадження конкретних заходів з метою забезпечення національної безпеки та обороноздатності країни.

Цей процес базується на стратегічному плануванні, яке визначає загальні цілі та пріоритети в оборонній сфері, а також на легіслативній базі, яка встановлює правовий каркас для військової діяльності.

Державна політика у військовій сфері також забезпечує ефективне використання військових ресурсів, включаючи фінансові, людські та технічні ресурси, а також підтримку військового персоналу.

Крім того, вона може передбачати участь у міжнародному співробітництві та участь у міжнародних оборонних альянсах. [3].

Державна політика у військовій сфері також включає:

1. Розвиток технологій та зброї: Для забезпечення обороноздатності країни важливо забезпечити розвиток та модернізацію військово-технічного комплексу. Це може включати розробку нових військових технологій, удосконалення зразків зброї та військової техніки, а також впровадження сучасних систем зв'язку та інформаційних технологій.

2. Освіта та навчання: Для забезпечення ефективності військових сил важлива роль відводиться освіті та навчанню військового персоналу. Державна політика може передбачати розвиток військових академій, навчальних центрів та програм підвищення кваліфікації для військовослужбовців.

3. **Цивільно-військове співробітництво:** Забезпечення національної безпеки також передбачає ефективне взаємодію цивільних та військових структур. Державна політика може сприяти розвитку цивільно-військового співробітництва шляхом створення механізмів координації та спільного реагування на потенційні загрози.

4. **Контроль за збройними конфліктами:** Державна політика у військовій сфері також включає в себе розробку механізмів контролю за збройними конфліктами та участь у міжнародних миротворчих місіях для збереження міжнародного миру і стабільності.

Ці аспекти спільно формують державну політику у військовій сфері, яка спрямована на забезпечення національної безпеки та захисту інтересів країни.

Формування такої політики визначається рядом факторів і включає комплекс заходів для забезпечення обороноздатності та мирного взаємодії.

1. Стратегічне планування: Уряд розробляє стратегічні документи, такі як Військова Доктрина та Стратегія національної безпеки, які визначають загальні цілі та завдання військової сфери.

2. Бюджетування: Державний бюджет визначає виділення ресурсів для забезпечення армії, закупівель військової техніки, підтримки військовослужбовців та досліджень у військовій галузі.

3. Міжнародна співпраця: Формування політики включає роботу з міжнародними партнерами, участь у військових альянсах, миротворчих операціях та дотримання міжнародних договорів.

4. Науково-технічний розвиток: Інвестиції у дослідження та розвиток новітніх технологій допомагають підтримувати та модернізувати військові сили.

5. Суспільна підтримка: Державна політика повинна враховувати думку громадськості, забезпечуючи високий рівень військово-цивільної взаємодії та впровадження прозорих механізмів влади.

б. Адаптація до нових загроз: Зміна світових загроз вимагає постійного аналізу та оновлення стратегій, щоб забезпечити ефективний захист національних інтересів.

Формування державної політики у військовій сфері – це невід'ємна частина сучасного управління державою, спрямована на забезпечення стабільності та безпеки [4].

Державна політика у військовій сфері формується через стратегічне визначення завдань, розподіл бюджету, співпрацю з іншими країнами, науковий розвиток, взаємодію з громадськістю та адаптацію до змін у міжнародному середовищі. Ці аспекти взаємодіють для забезпечення ефективного функціонування військових сил та забезпечення національної безпеки в умовах змінних глобальних викликів.

У підсумку, формування державної політики у військовій сфері є складним і багатограним процесом, що вимагає ретельного аналізу, стратегічного планування та координації дій. Для забезпечення національної безпеки та обороноздатності країни необхідно враховувати різноманітні аспекти, такі як військові потреби, технологічний розвиток, міжнародні відносини, а також соціально-економічні та правові аспекти.

Державна політика у військовій сфері має на меті забезпечити ефективне функціонування військових сил, забезпечити національну безпеку, а також відстоювати національні інтереси на міжнародній арені. Вона базується на стратегічних принципах, законодавчому каркасі, розробці технологій, міжнародному співробітництві та багатьох інших факторах.

Зрозуміло, що безпека є однією з найважливіших складових стабільного розвитку будь-якої країни, і державна політика у військовій сфері відіграє важливу роль у забезпеченні цієї безпеки.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Лисецький Ю.М., Павленко Д.Г., Семенюк Ю.В. Національна безпека України: організаційно-правові аспекти. Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Державне управління. Том 32 (71). № 4. 2021. С.109–117.

2. Про національну безпеку України: Закон України від 21 червня 2018 року (редакція від 23.03.2023). Відомості Верховної Ради (ВВР). 2018. № 31. Ст. 241.

3. Резнікова О. О. Національна стійкість в умовах мінливого безпекового середовища: монографія. Київ: НІСД, 2022. 456 с

4. Баранов О.А. Правове забезпечення інформаційної сфери: теорія, методологія і практика: монографія. Київ: Видавництво Едельвейс, 2014. 434 с.

5. Кормич Б.А. Співвідношення національної безпеки та національних інтересів. Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. 2015. № 13. С. 71-76. 297.

ОХРИМЕНКО Дарина,
здобувачка вищої освіти,
Житомирський державний
університет імені Івана Франка,
м. Житомир, Україна

ПРОБЛЕМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СИСТЕМІ УСИНОВЛЕННЯ, ОПІКИ ТА ПІКЛУВАННЯ НАД ДІТЬМИ В УКРАЇНІ

Якщо аналізувати інститут усиновлення, опіки та піклування в Україні, то, справді, можна зазначити, що наявні певні проблемні аспекти, що не достатньо врегульовані законодавцем. Робота законодавця над їх вдосконаленням необхідно насамперед задля захисту прав, свобод та законних інтересів дітей.

Останніми роками кількість дітей, які отримують статус сироти або тих, що залишилися без піклування батьків, упродовж року залишається незмінною на рівні 10 000 (кінець 2020 року - 9 634; 2019 - 10 173; 2018 - 9